«Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου» (Αρχιμ. Γερβάσιος Ι. Ραπτόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Αυγούστου, 2010

Σκέπτεσθε τους γονείς σας;

Κάποιος ρώτησε μια Μάνα: «Τι σου στοίχισαν τα παιδιά σου;». Και η Μάνα του αποκρίθηκε: «Στοίχισαν πόνο και προσπάθεια. Κόπο και ανησυχία. Μόχθο και καθημερινή δουλειά στον πατέρα τους. Υπομονή και ευθύνη. Οδηγίες και νουθεσίες. Αγάπη και αγωνία. Προσευχές και δεήσεις».

Αυτά στοιχίζουν τα παιδιά στους γονείς. Αυτά και άλλα πολλά. Τόσο πολλά, που καμιά πένα στον κόσμο δε θα μπορέσει ποτέ να τα χαράξει πάνω στο χαρτί. Να γιατί απευθύνομαι σε σας, παιδιά, και κάνω τούτη την ερώτηση: Παιδιά, σκέπτεσθε τους γονείς σας; Αλλά τι σημαίνει αυτή η ερώτηση; Σημαίνει αυτά που θα σας γράψω παρακάτω. Και θα σας γράψω όχι λόγια αλλά παραδείγματα. Παραδείγματα παιδιών, που σκέπτονταν πάντα τους γονείς τους. Να τι θέλω να πω:

Να αγαπάτε τους γονείς σας.

Ύστερα από το Θεό, που πρέπει να είναι η πρώτη και απέραντη αγάπη σας, να αγαπάτε τους γονείς σας. Να αγαπάτε τον Πατέρα σας και τη Μάνα σας. Να τους αγαπάτε σαν τον Αινεία της Τροίας. Θυμάστε το περιστατικό; Πριν η Τροία παραδοθεί στη φωτιά, οι Έλληνες έδωσαν προθεσμία στους Τρώες να φύγουν όλοι από την πόλη παίρνοντας μαζί τους ό,τι ο καθένας θεωρούσε σαν το πιο πολύτιμο πράγμα. Τότε οι Έλληνες είδαν μια σκηνή που τους συγκλόνισε. ΤΙ είδαν; Είδαν τον νεαρό Αινεία να περνά την πύλη της Τροίας έχοντας τους ώμους του τα αγάλματα των θεών. Συγκινημένος ο επικεφαλής των Ελλήνων στρατιωτών επέτρεψε στον θαυμαστό νεαρό Τρώα να ξαναγυρίσει στην πόλη και να πάρει και ό,τι άλλο πολύτιμο ήθελα. Γύρισε ο Αινείας στην Τροία και σε λίγο περνούσε την Πύλη των τειχών βαστάζοντας στους ώμους του τους δύο γέροντες γονείς του, που ήταν παράλυτοι και δεν μπορούσαν να περπατήσουν. Ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχε, ύστερα από τους θεούς. Αυτή η δεύτερη σκηνή συγκίνησε πιο πολύ τους Έλληνες. Και επέτρεψαν στο υπέροχο αυτό παιδί να γυρίσει και πάλι στην πόλη και να πάρει ότι

άλλο είχε. Παιδιά! Έτσι να αξιολογείτε την αγάπη σας. Και σε τέτοιο βαθμό. Σαν τον Αινεία. Πρώτα η αγάπη στο Θεό και έπειτα η αγάπη στους γονείς. Γιατί, όπως μας είπε ο Χριστός, «ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ εστί μου άξιος» (Ματθ. 1,37). Όποιος αγαπά πατέρα ή μητέρα περισσότερο από το Θεό, δεν λογίζεται άξιος Χριστιανός

Παιδιά! Αγαπάτε τους γονείς σας. Αγαπάτε τους ειλικρινά. Άδολα. Χωρίς ανταλλάγματα. Με όλη σας την καρδιά. Να πως: Μια μάνα θα ξεκινούσε για ένα μακρινό ταξίδι. Τα τρία της παιδιά έτρεξαν και της πρόσφεραν τα δώρα τους. Το πρώτο της πρόσφερε μια μαρμάρινη πλάκα με σκαλισμένο πάνω στην πλάκα το όνομα της. Το δεύτερο της πρόσφερε μια ανθοδέσμη με σπάνια μυρωδάτα λουλούδια. Το τρίτο παιδί δεν της πρόσφερε τίποτε. Της είπε όμως τα εξής λόγια: «Μητέρα, δεν έχω μαρμάρινη πλάκα. Δεν έχω ανθοδέσμη. Έχω όμως καρδιά. Σ' αυτήν χάραξα το όνομα Σου. Αυτή η καρδιά μου, Μητέρα, γεμάτη αγάπη, θα σε συνοδεύει, όπου θα ταξιδεύεις και θα σε παραστέκεται, όπου κι αν σταθείς». Παιδιά! Η μεγαλύτερη προσφορά στους γονείς σας είναι η αγάπη. Χωρίς την καρδιά κάθε άλλη προσφορά είναι Πολύ μικρή. Ελάχιστη.

Να τιμάτε τους γονείς σας.

Η εντολή του Θεού είναι σαφής και κατηγορηματική. Τη σημειώνω: «Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου» (Εξοδ. Κ, 12). Κι αυτή η εντολή πρέπει να γίνει βίωμα σας. Να τιμάτε τον Πατέρα σας. Να τιμάτε τη Μάνα σας. Να τους τιμάτε, όπως τους ταιριάζει. Όπως τους αξίζει. Και να θυμάστε τούτο: Κάθε προκοπή σας σ' αυτούς οφείλεται. Όσα παιδιά πρόκοψαν στη ζωή τους το ομολόγησαν αυτό. Και τους απέδωσαν την ανάλογη τιμή. Ο Αβραάμ Λίνκολν είπε: "Παν ότι είμαι το οφείλω στη μητέρα μου". Θυμάστε τα παιδιά του Διαγόρα από τη Ρόδο; Τα σημειώνω: Δημάγετος, Ακουσίλαος, Δωριέας. Αυτά τα τρία υπέροχα παιδιά, όταν νίκησαν στους Ολυμπιακούς αγώνες, τίμησαν τον πατέρα τους κατά τρόπο που συγκίνησε όλο τον κόσμο που βρισκόταν μέσα στο στάδιο της Ολυμπίας. Μόλις η Επιτροπή στεφάνωσε τα τρία αυτά απιδιά, έτρεξαν αμέσως στην κερκίδα, όπου καθόταν ο ασπρομάλλης πατέρας τους. Και τι έκαναν; Τι έκαναν! Παρακολουθήστε. Έβγαλαν τα στεφάνια από τα κεφάλια τους και τα φόρεσαν στο κεφάλι του πατέρα τους. Ύστερα τον έπιασαν, τον σήκωσαν πάνω τους ώμους τους και τον περιέφεραν ολόγυρα στο στάδιο. Σκηνή συγκλονιστική. Όλοι οι θεατές σηκώθηκαν όρθιοι. Όλοι ζητωκραύγαζαν. Όλοι έκλαιγαν από συγκίνηση. Και όλοι έρραιναν τον πατέρα και τους τρεις γιους του με λουλούδια και δαφνόφυλλα. Και ακολούθησε άλλη σκηνή, το ίδιο συγκινητική. Ένας Σπαρτιάτης, συγκινημένος βαθύτατα, τη στιγμή που περνούσε από κοντά του ο δαφνοστεφανωμένος Διαγόρας, πάνω στους ώμους των παιδιών του, φώναξε με όλη τη δύναμη του: «Διαγόρα! Πέθανε πια τώρα!». Και έτσι έγινε. Ο Γέροντας Διαγόρας δεν άντεξε. Έγειρε στους ώμους των παιδιών του και έκλεισε για πάντα τα μάτια του, ευτυχισμένος από τη μεγαλύτερη τιμή που του

πρόσφεραν τα παιδιά του!

Άλλο, πάλι παιδί, ο Κορίνθιος Έφηβος, μόλις στεφανώθηκε ολυμπιονίκης, έτρεχε όσο μπορούσε πιο γρήγορα, για να φέρει τη μεγάλη νίκη στην άρρωστη μητέρα του, την Ενάρετη. Δεν την πρόφτασε όμως ζωντανή. Έκλαψε πολύ ο ολυμπιονίκης γιος της. Έκλαψε, γιατί δεν μπόρεσε να δώσει τη χαρά της νίκης στην Μάνα του. Ωστόσο έκανε το εξής, για το οποίο έκλαψαν όλοι. Τι έκανε; Με το στεφάνι του στεφάνωσε τα μαλλιά της νεκρής και με λυγμούς είπε: «Μητέρα συγχώρεσε με που δε μπόρεσα να τρέξω πιο γρήγορα. Σου έφερα τη μεγάλη νίκη. Μα ο θάνατος τρέχει πιο γρήγορα από τους θνητούς, που ούτε οι ολυμπιονίκες μπορούν να παραβγούν μαζί του. Σε πήρε πριν προλάβεις να χαρείς τη δική μου χαρά. Μα πάρε την, καλή μου Μητέρα, ας είσαι και νεκρή. Είναι δική σου...». Παιδιά! Τιμήστε τους γονείς σας όσο ζουν. Τιμήστε τους και νεκρούς.

Να σέβεστε τους γονείς σας.

Να σέβεστε τους γονείς σας πάντα. Ακόμη κι όταν κάνουν λάθη. Όποια λάθη κι αν κάνουν, δεν παύουν να είναι γονείς σας. Θυμάσθε τον Νώε; Ο δίκαιος και ενάρετος Νώε «έπιεν εκ του οίνου και εμεθύσθη» (Γενεσ. 0,21). Ο Νώε μέθυσε. Κι ύστερα γυμνώθηκε. Το ένα του παιδί, ο Χαμ, ασέβησε στον πατέρα του,. Διαπόμπευσε την παρεκτροπή του πατέρα του. Τα δύο άλλα όμως παιδιά, Σήμ και Ιάφεθ, έδειξαν σεβασμό στο γεννήτορα τους. Τι έκαναν; Πήραν ένα ρούχο και περπατώντας με τις πλάτες τους γυρισμένες προς τον πατέρα, για να μη δουν τη γύμνωση του, πέτυχαν και τον σκέπασαν. Άξια παιδιά. Παράδειγμα στους αιώνες για τα παιδιά του κόσμου.

Κανένα λάθος των γονέων σας δεν πρέπει να σταθεί ικανό να μειώσει το σεβασμό προς τους γονείς. Ακόμα κι αν σας πιέζουν να το κάνετε οι πιο ισχυροί της γης. Η Μάνα του Μ. Αλέξανδρου, η Ολυμπιάδα, ήταν δύστροπη γυναίκα. Ανακατευόταν πάντα στις υποθέσεις της χώρας. Ωστόσο, ο εξαίρετος γιος της ποτέ δεν ασέβησε στη Μάνα του. Ποτέ δεν τη λύπησε. Ποτέ δεν της είπε πικρό λόγο. Πάντα της φερόταν με υπομονή. Πάντα με γλυκύτητα. Κάποτε ο Αντίπατρος, επιστήθιος φίλος του, του έγραψε και του συνέστησε να δώσει τέλος σ' αυτήν την ιστορία με τη Μάνα του. Αλλά ο υπέροχος γιος της Ολυμπιάδας του απάντησε: «Αντίπατρε! Ένα δάκρυ μια Μάνας μπορεί να σβήσει δέκα χιλιάδες γράμματα σαν αυτό».

Κι αν οι γονείς συνεχίζουν να παρεκτρέπονται; Και τότε σεβασμό; Και τότε. Και πάντα. Και έχοντας αυτό το σεβασμό, μπορείτε να κάνετε αυτό που έκανε μια νέα για τον μέθυσο πατέρα της. Ήταν νύχτα. Το χιόνι έπεφτε ασταμάτητα. Ο αέρας ξερίζωνε δένδρα. Τα κύματα βουνά στη θάλασσα. Ο πατέρας της γύριζε από το διπλανό νησί με μια βάρκα. Και γύριζε, όπως πάντα, μεθυσμένος. Η κόρη του αψηφά τον κίνδυνο και με ένα φανάρι στα χέρια κατεβαίνει στη θάλασσα. Σηκώνει ψηλά το φανάρι να το δει ο πατέρας της και, με όλη της τη δύναμη φωνάζει: «Πατέρα, έλα, απ' εδώ είναι

ο δρόμος». Η δυνατή φωνή συνέφερε το μεθυσμένο πατέρα, που πάλευε με τα κύματα. Βγήκε σώος. Αλλά η κόρη του δεν ζούσε πια. Τη βρήκε στο δρόμο παγωμένη. Η θυσία της σημάδεψε μια νέα ζωή για τον πατέρα της. Ζωή με εγκράτεια, αρετή και αγιασμό. Παιδιά! Αν χρειασθεί, θυσιαστείτε κι εσείς για τους γονείς σας. Σαν την ηρωίδα κόρη του μέθυσου πατέρα.

Να προπέμπετε τους γονείς σας.

Οι γονείς σας, σαν πρεσβύτεροι, κατά κανόνα, φεύγουν πρώτοι από την πρόσκαιρη τούτη ζωή. Μην αμελήσετε να βρίσκετε κοντά τους στις στερνές ώρες της ζωής τους. Όπου κι αν είστε, να σπεύσετε κοντά τους. Κι αν ακόμη βρίσκεστε στην άλλη άκρη της γης, σαν άλλοι απόστολοι «συναθροισθέντες» κοντά τους, «κηδεύσατε» τα σώματα τους. Και με όλες τις τιμές. Σεις να τους κλείσετε τα μάτια. Σεις, τα παιδιά τους. Όχι άλλοι. Διαβάστε τι γράφει ο ιερός Αυγουστίνος για τη Μητέρα του, τη Μόνικα. Διαβάστε και διδαχθείτε. «... Η θρησκευτική εκείνη ψυχή απαλλάχθηκε από το σώμα της. Έκλεισα τα μάτια της. Την καρδιά μου την έσχισε οξύτατη οδύνη. Ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε χείμαρρο δακρύων...». Έτσι να προπέμπετε και σεις τους γονείς σας. Σαν τον ιερό Αυγουστίνο. Και μην παύσετε ποτέ να επισκέπτεσθε συχνά τον τάφο τους. Ένα κερί, μια δέηση, τα περιμένουν πάντα οι γονείς σας. Δέηση για τις ψυχές τους. Έτσι, όπως ορίζει η Εκκλησία μας. Όταν στις 21 Φεβρουαρίου 1913 έπεσαν τα Γιάννενα, ένας Ηπειρώτης νέος, που πολέμησε με τον Ελληνικό στρατό για την απελευθέρωση της πόλεως, έτρεξε στον τάφο του πατέρα του, έσκυψε, φίλησε τον τάφο και με δάκρυα φώναξε: «Πατέρα! Ξύπνα! Τα Γιάννενα είναι, επιτέλους, ελεύθερα».

Αγαπητά παιδιά,

Όσα έχετε ακόμη τους γονείς σας, δείξτε τους όλη σας την αγάπη. Τίποτα ας μη σταθεί ικανό να λιγοστέψει την αγάπη σας σ' αυτούς. Τίποτα. Ούτε πράγμα. Ούτε αξίωμα. Ούτε εργασία. Ούτε πρόσωπο. Είπαμε, τίποτα. Τιμήστε τους με όποιον τρόπο τους ταιριάζει. Σεβαστείτε τους. Και όταν έλθει η ώρα, σεις να τους κλείσετε τα μάτια. Όσα, πάλι, παιδιά δεν έχετε πια τους γονείς σας, μη παύσετε να επισκέπτεσθε τον τάφο τους. Σας περιμένουν. Και θα σας περιμένουν πάντα. Μέχρι που και σεις να βρεθείτε κοντά τους. Στην αιώνια χαρά του παραδείσου.

(από το περιοδικό του Συλλόγου Πολυτέκνων Γονέων Νομού Ιωαννίνων «ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΗΜΑ», τεύχος 70, Ιανουάριος-Μάρτιος 2010)

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Ζωηφόρος")